

FRIBYTAREN PÅ ÖSTERSJÖN

AF VICTOR EYDEBERG.

(Forts. fr. föreg. nr.)

En dag i mars månad, någon tid efter Adolf Skyttes skilsmässa från sitt hem, återkom Vanloo från ett besök i Kastellholmen, där en honom tillhörig briggs låg i vinterhyla. Timmermän och sjöfolk arbetade nu på att befria fartyget från dess vinterombudnad och sätta det i segelfärdigt skick. Väderleken hade någon tid varit god, isen gått upp, och våren lofvade att denna gång infinna sig i den månad, som här hans namn.

Vid hemkomsten träffades Vanloo af Sigurd. De inestängde sig i ett rum, och följande samtal uppstod dem emellan.

— Kapten, sade Sigurd, i det han lade några papper på bordet, — här är våra sista fynd. De här lapparna fick jag af Friensdörf betjant, de här af Liljes, och dessa af riksrådet Skyttes kammarjämnare... det vill säga: originalen är det naturligtvis icke, men de kanallerna ha lärt att afskriva bra. Sådan herre, sådan dräng, säger ordspråket, och det betyder här vid lag: dåligt folk sällsamman. Men om ni kan läsa kråkfoterna, så bevisar det, att ni är lärda-erna. Nu jag, hvilket jag aldrig haft skäl att tvifla på. Sig, kapten, är det grekiska eller hebreiska, eller hvad är det?

— Det är hvarken grekiska eller hebreiska, utan en chiffier, som i alla bekräftar riksrådet Skyttes skarpsinne och uppfinningsförmåga.

— Och ni kan läsa den?

— Detta papper gifver mig nyckeln till hemligheten.

— Men hur i all världen har det kommit i edra händer?

— Fråga mig ej därom, sade Vanloo dystert. Min ställning, fortfor han, i det han började gå fram och tillbaka genom rummet, — är falsk. Den roll jag här spelat anstår mig icke. Men jag måste fortsätta, tills sorgespelen är ändade.

— Hvilken omkänlighet! fortfor han efter en stunds tystnad. Jag har med letande blick vandrat på detta samhälles höjder, och hvad har jag funnit? Idel svaghet, lumpenhet och egenmyt hos de män, som stå vid statskeppets roder. Därigenom är det möjligt, att en flock äfventyrare, djärfvare än de, men af än sämre halt, utan egen makt och utan stöd hos folket, vågar gripa efter valdet. Så kunna i vår tids samhällen några få orrena, kraftlösa händelser leka med det heligaste: med folkens lagar, och åtminstone skenbart länka deras öden. Huru anmärklunda hos de antika folken! Greklands stater voro icke större än att hvarje samhällsmedlem var en icke betydelslös del af det hela. Den enskildes själfkänsla kunde lättare uppgå i den allmänna fosterlandskänslan, statsärendena af en hvar öfverblickas, statens heliga väl och bästa af alla öfvervakas. Blott i sådana samhällen var det mänskliga möjligt att till hvardagslivets id medtaga den föräldrade öfvertygelse att hon är kallad att verka i idernas rike. Våra monarkier däremot äro ofantliga byggnader, barbariskt hopfogade af olika ämnen, uppförda utan annat mål än att stå, utan annan beräkning än att trotsa tyngdlagen. Deras underdelar äro till för att utvärda trycken från de öfre... för ingenting annat. Samhället är en hoppyttring af skräk, som ha sitt faderland hvart i sin måsterlåde. Blott i sitt fiendtliga förhållande till andra stater känner sig hvarje folk som ett helt.

Vanloo tog de papper Sigurd lämnat honom, genomgick dem med en och annan blick på chiffryckeln, och fortsatte därefter sin monolog:

— Sköna afsigter desse herrar hy, sade han. — Man kan icke neka, att de äro säkra på sin sak. De köpa om huden, innan de skjutt björnen. Nåja, de känna sina motståndares omkänlighet och veta, att folket skall föga sig, om de bara svepa sig i lagens makt... och det är en sak, som de förstå. De dela redan gods och värdighet sina emellan, och en af dem föreslår till och med att frälsebönderna skola göras lifegne. Han åberopar granriket Danmarks och en mängd andra staters föredöme, förklarar det vara en skam för ett kristligt-monarkiskt samhälle att hafva frie bönder, och sätter sin framställning, a la De la Gardie, med en latinisk fras: ungentem pungit, pungentem rusticus ungit.

— Ha, utbrast Sigurd, som hittills tyat åbört Vanloo, — är det möjligt kapten? Våga de verkligen säga om något sådant? Göra bönderna till lifegne? Godt... då ha vi uppror i landet, och då resa vi icke härifrån utan

att blanda oss i leken. Jag är bonde-som, kapten, och ni är det äfven, fast så ni har Folkungablod i edra ådror. Ha, kapten, låt dem bara hållas! Jag känner de svenska bönderna: de tåla mycket förtryck, så länge de inbilla sig vara fria, men fruktager man dem också den inbillningen, så tåla de intet alls. Icke sant, kapten, ni låter de där herrarna hållas?

Vanloo log, då han betraktade Sigurd. Denne hade stigit upp från sin stol, hans ögon blixtrade, han tummade, vred och skrufvade sina mustascher.

— Kapten, fortfor han, — vi hafva kämpat tillsammans i de engelska republikernas härar... vi hafva med egna ögon sett ett skymfadt folk resa sig i vrede, o. vi hafva deltagit i dess strider för sin frihet... Ni skattar, kapten! Aek, ni är densamma som för, jag minnes dock en tid, då er låg just lekte på att återvända till ert fosterland och ställa er i spetsen för en omhuvfning. Ni var då tio år yngre, men icke är edert hjärta en förtorkadt. Aek, jag minnes mången stund då vi under stiltjen på oceanen hvilade i skuggan af storseglet, och ni berättade för mig om Gracchus och Timoleon... Och en af edra bästa vänner är ju ännu den ädle Algenon Sidney, efter hvilken ni har uppkallat er vackra brig.

— Håll! sade Vanloo och lade sin hand öfver Sigurds mun. — Jag försäkrar dig, min vän, att du är en liten politikus.

— Om så är, inföll Sigurd, — så är det icke min skull, utan min läromästares. Ni vet nog, åt hvem jag syftar, kapten...

— Ja, svarade Vanloo gladt, — jag har i dig uppfostat åt mig en levande påminnelse om min ungdoms dåraktiga drömmar. Ditt minne är förtroende, då det gäller att påminna mig om gamla svagheter. Du vill vända upp och ned på hela världen och därefter ropa mig att ordna den efter ditt huvud. Det duger icke. Stjärnorna förkunnade ingen världsomskapare vid din födelse, lika litet som vid min.

— Nå, för tusan, hvad ämnar ni då göra med den här sammansvärjningen, kapten?

— Hon förekommer mig lik en fräck komedi, och som sådan vill jag behandla henne. Men låt oss tala om annat, min vän! Har du ej något nytt i dag att måla om den aktningvärde köpmannen Zacharias Jansen?

— Kalla honom Ruys, kapten, ty med köpmannen är det snart slut, och den gamle fibustieren lever upp på nytt. Jo, allt går sin jämna gång. Jag har i dag i hans sällskap besett den brig han inköpt, en god bidevind-seglare, men aktorn har det vanliga felet att vara för hög och fånga vinden för starkt, då det blir fråga om kryssning. Ingen föraktlig motståndare, kapten, om det en gång kommer därhän, att vi få ett nappat med honom. Om nätterna är Ruys numera sällan hemma! Fredrik och Blackwell, som då följa honom i hälsarna, se honom på sjömanskrogarna bland afskummet af det utländska byke, som ligger här i vinterkvarter. Just en väcker besättning åt en brig, som hetes vara till för fredliga resor mellan Stockholm och Amsterdam! Som kapten vet, har jag aldrig kunnat riktigt lösa tungan på gamle Ruys. Alldeles förneka sin förlutna lefnad kan han ej och bryr sig ej heller därom, ty han tror, att jag har lika goda skäl som han att tåga med det förlutna; men han häntyder aldrig på sina framfarna öden utan att tillägga några ord om ånger och bättring; ja ibland håller han riktiga predikningar för mig och det i sådan ton, att jag nästan tror, att han menar halft uppriktigt. Det ser ut, som om han vill åt ett håll och drages åt ett annat. Då han supit sig full, hvilket händer rätt ofta, vurm han på att köpa ett landhus i nejden af sin fadernestad Alkmaar och beskriver med barnslig glädje, huru han vill ha det inrättadt med lusthus och trädgård och kanal genom denne och en målad skiltvakt utanför förstugakvisten... men då han som bäst talar därom, mulnar ibland hans fulla ansikte och han börjar svärja öfver någon, som han aldrig nämner med annat namn än bederstiet djävul, och vid hvars öde han säger sig vara bunden för tid och evighet. Hvem han därmed menar, det gissar både ni och jag, kapten. Med ett ord: jag kommer ej rätt ut ur förel med karlen. Öfver sitt förhållande till den person jag menar iaktager han den djupaste tystnad; ej håller han jag

någon sin kunnat få reda på, hvar de gamla fartyget och dess manskap blifvit af. Ni har rått mig att icke försöka utleta af honom den gåtan, och det är också bäst, ty han är skygg och misstänksam som det onda samvetet.

— Godt, Sigurd, fortfor att iakttaga varsamhet i ditt uppförande mot honom! Det är af största vikt, att han ej slipper oss ur händerna... Och nu farväl till i morgon, min vän! Jag hitvänder riksrådet Skytte och assessor Stjernhielm, som lofvat att fördrifva min afton med ett filologiskt ordskifte.

— Än ett ord, kapten, till bevis på hans onda samvete och hans goda sjömansöga! Han har sett Algenon Sidney, som ligger vid Kastellholmen och... hvad tror ni väl?... jag, som var i hans sällskap, såg honom stanna och började honom munnhalft: "... Kan det vara densamma? Åh, prat! Jag ser spöken midt på ljusa dagen". Och ändå är riggen borta och fartyget till en del beaktat af öfverbyggnaden!

Sigurd skildes nu från sin herre, som kort därefter emottog sina väntade gäster.

Men det nöje, som bereddades Vanloo af den lärda striden mellan friherre Bengt och herr Georg Stjernhielm, som med egen blandning af allvar och skämt uppställde de djärfvaste satser och försvarade dem med en finthet utan lik mot dem förres lika grundliga som skarpsinniga angrepp, detta nöje, som i riklig mån

inbjuddes af kvicka infall från ömse sidor, afbröts hastigt genom ankomsten af ett bref till värden, hvilket nödgade denne att i förtid bryta laget och samma kväll begifva sig till Sjövik.

Brevet var skrivet af Agnes Drake och underrättade Vanloo, att den lilla Hedvig för tre dagar sedan insjuknat i en gångse farsot, som redan kraft många offer inom det upp-växande släktet i Stockholm och kringlångs mest anseende läkare hade kallats till Sjövik, men han bemödanen hade varit fruklös, och han hade lämnat Sjövik med föga hopp om räddningen af barnets lif.

"Myner Vanloo", så slutade brevet, "ryktet säger, att ni äger en ovanlig kunskap i läkekunsten. O, att så vore! Ni vet, hvad detta barn är för mig. Min fruktan att förlora det ger mig mod att bedja er genast låta hit. Jag är ensam, och hvad än Gud beslutar rörande min Hedvig, skulle er närvaro vara mig en tröst."

Efter midnatten två timmar efter ankomsten af detta bref, stannade Vanloos fläsnade hästar på Sjöviks borggård. Han skyndade upp till Agnes rum och fann modern vid sitt barns sjukbädd. Hennes vaka delades af en tjänarinna, men herr Gustaf Drake var icke synlig.

Vanloo hade kommit för sent. Hedvig slumrade redan i den sömn, hvarmed en mild natur underlättar dödsarbetet, och som endast afbrötes genom andens längtan till för sista gången genom det bristande ögat rikta en blick på sina dröjande kära.

Lampans sken föll på den döende flickans bleka ansikte. Lifskraften afgick mildt och stilla, såsom anordnad i en skön kväll förbleknad. Så dro ibland barnen, men oftare den lefnadströta Alderdomen, för hvilken inslungrandet i döden är livets sista njutning.

Agnes läste i Vanloos ansikte, att skilsmässan från Hedvig var oundviklig. Hon sjönk på knä vid flickans hufvudkudde och fuktade den sofvandes lockar med sina tårar.

Vanloo förskade med sakta röst tjänarinnan efter herr Gustaf. Han fick till svar, att han sökt, men ingenstades funnit honom.

Anande, att Drake var i sitt laboratorium, lämnade Vanloo rummet och skyndade dit. Han hade lyckligtvis medtagit den nyckel han ägde till järndörren i östra tornflygeln, skyndade upp för vindstrappan, slog ett häftigt slag på den låsta dörren och sade sitt namn.

Hans gissning var riktig. Dörren öppnades. Höljd i sin arbetsdräkt stod Drake framför honom. Ugnen var eldad, och degeln stod på en af härdarna. På bordet var uppställd en af retorter, rör och flaskor sammansatt apparat, hvars inehåll förundstade öfver sprellampan.

— Valkommen, sade Drake, — jag har under flera dagar väntat er. Er närvaro är af nöden. Ni kommer i rätt tid att vittna utgången af detta rön. Sedan vilja vi...

— Jag kallar er till er dotters dödsbädd, afbröt honom Vanloo. — Om ni vill säga henne ert farväl, så är ingen tid att förlora.

— Allt hopp är då ute? Är det reden så nära slutet? utbrast Drake och afkastade kappan, för att följa Vanloo, som omedelbart efter afkunnandet af sitt budskap lämnade laboratoriet, utan att vänta på sin värd.

Men då Drake åter såg sig ensam, stannade han tveakande; hans ögon fästes än på ugnen, än på dörren. Nu jäste degeln inehåll öfver brädden. Drake pådrog åter kappan och skyndade till härden.

Då han efter en fjärdedels timmes förlopp lämnade ugnen och infann sig i sjukrummet, var hans dotter död.

Hedvig hade kort efter Vanloos återkomst vaknat ur sin slummer, men blott för att med den slocknande blicken söka sin mor och därefter sluta sina ögon till den eviga sömnen. Agnes uppgaf ett skri af smärta, då hon kände den lilla hand stela i sin; hon tryckte kys på kys på hennes kallade läppar och lade sin feberheta kind intill hennes, såsom om hon därmed velat återgifva henne livets värme.

En stund därefter inträdde herr Gustaf. Han närmade sig dödsbäddet och utbrast:

— Jag ser, att jag kommit för sent. Hon har redan gått till ett bättre lif.

Och han lutade sig öfver det döda barnet, tryckte en kys på dess mun, och vände sitt dystra ansikte till sin hustru, i det han till henne uttryckte några ord, som skulle innebära en uppmuntring till undergifvenhet under Guds vilja.

Hans blick riktades därefter på Vanloo, som med armarna korslagda öfver sitt bröst och rynkad panna betraktade honom.

Drake tyckte sig finna ett hotande uttryck i sin gästs ögon och hållning. De afspeglade ock en tanke, som rörde sig i djupet af dennes själ.

— En af de skyddsvakter, så tänkte han, — hvilka hitintills stått mellan dig och Vedergrällningen, har nu öfvergifvit dig.

En kväll, några dagar efter Hedvigs begrafning, hade Drake stigit till häst och ridit ut.

Himmelen var höljd af moln, det regnade och blåste. Sådant väder behagade honom. Han aftog hatten och låt regnskenen frirt ströta öfver sitt hufvud, lyssnande till vindens tjut i skogen, betraktade de jagande molnen och sporrade sin häst, som om han velat lå framåt i kapp med dem.

Stunder, sådana som denna, voro en vederkvickelse för hans själ. Då hvilade de tankar, som med sin eviga kretsgång kommo hans hjärna att svindla, då veko hopp och frukten och grubbel fjärran och efterträddes af en vilid lefnadslust.

Så ilade han längre framåt, tills den tröttnade hästen, som han gifvit fria tyglar, saktade sitt lopp. Drake var då vid stranden af sjön, icke långt från Signildsborg.

Han stannade och lyssnade till vågornas brus på den upprörda insjön, till vindens hvinande i skogen och det vemodiga sorlet af talrika regnbåkar, som bildades af de smaltande snödrifvorna, störtade utför klipporna, och öfver bildar, som de grift i den våta jorden, sökte sin väg till sjön.

Hans själs stämning samklangade med dessa toner och lade ord och tankar i den vilda sången.

Naturen suckade under nödvändighetens lag. Molnen där uppe länka icke själfva sin kosa, böljorna dansa icke af egen lust på den stormiga sjön; de drivas af den blinda nödvändigheten. Och från denna lag skulle af allt skapadt endast människan vara befriad! Det är en villa. Ödet, hvars nät omspinner hela skapelsen, förer äfven henne i ledband; hjärnans fibrer äro de tyglar, hvarmed det osynligt styrer människoanden. Likasom hvarje brant, hvarje remna i dessa klippor, hvilas splitt-ring synes så nyckfull, varit ovillkorliga följder af forna strider mellan naturkrafterna, så äro människornas tankar, beslut och handlingar, så fria de synas, enjaste verkningar af den blinda nödvändigheten. Hvem är därför skuldri, och hvem är brottlig? Hvad är godt och hvad är ont? Stjärnorna förutsäga, hvad vi varda, naturen bestämmer det. Vi äro verktyg i ödets hand, ingenting annat. Våra känslor och lustar äro dess häfstänger. Vi äro otillräckliga för våra gärningar, och enhvar skall på domens dag kunna svara: se, jag varit det, hvartill du gjorde mig; är jag brottlig, så är skulden icke min, utan din.

I detta ögonblick afbröt Drake sin betraktelse och lyssnade åter. Han tyckte sig förnimma människoröster. Han red mot det håll, hvarifrån de bördes, och stannade snart utanför en

koja, genom hvars fönster ett ljus skimrade.

Där inifrån ljöd en sång. Det var den aftonpsalm, hvarmed kojans invånare firade sin andakt, innan de gingo till hvila. Drake hörde följande ord, sjungande åldriga och späda röster:

Se, dagen är all, dess dajliga sken
Har slocknat och skuggorna falla.
Den siste skall komma; om snar eller sen,
Så väntar dock döden oss alla.

O, må vi beställa i tid om vårt hus,
Förn dödslockan öfver oss skall,
Och Herren till domen oss kallar.

Trygg hvilat enhvar, som bygger sin tro

I lifvet och döden på Herren;
Men brottslingen finner i natten förr,
Han söker den när eller fjärran.

Ty samvetet vaknar; han råds för sin Gud,

Han bär för stunden den sista,
Då hjärtat i döden skall brista.

— Bah! mumlade Drake och satte sin häst i gång. — Samvetet! Det är en påminnelse, som skapats af människans högmöd, då hon inbillar sig vara fri i sitt handlingssätt och tillräknelse för sina gärningar. Döden! Jag fruktar honom ej... om han blott icke afbryter min bana, innan hon nått sitt mål... Då alla mina förhoppningar äro uppfyllda, eller alla korsade o. intet mer återstår att leva för, då må jag dö... Men om jag skulle dö denna natt? Bort med denna tanke! Mitt öde skall uppfyllas.

Dessa tankar återförde honom till hans vanliga betraktelser, under det han styrde sin häst mot hemmet.

Hunnen ett stycke från kojans, mötte honom tvenne vandrare. Då de kommit närmare, fann han, att de vore kvinnor, väl höljda i sina dukar mot regnet och blåsten. De stannade, liksom af fruktan för hästen, och tycktes vilja vika in i skogen vid sidan af vägen.

— Gån lugnt förbi, sade Drake; — vägen är tillräckligt bred.

— Det är herr Gustaf Drake, hyskade den ena till den andra.

Drake ämnade rida förbi, men då han ej fick den vanliga hälsningen Guds fred, som vandrare brukade inbördes och till motande herremän, stannade han och frågade:

— Hvilka ären i?

— Vi äro från Signildsborg, svarade Johannas röst.

— Ha, sade Drake, i det han närmare mönstrade den ena kvinnans dräkt, — om jag ej missstager mig, har jag det oväntade nöjet att möta en dam af stånd. God afton, fröken Skytte! Hvad ger mig förmånen af detta möte? Vädret är icke lockande till lustfärd.

— Och likväl finner jag er själf ute, herr Gustaf Drake, svarade fröken Maria, ty det var hon.

— E n man som kan hafva förrättningar, som nöda honom trotsa storm och oväder. Men för att säga sanningen: jag har i afton ridit ut för förströelses skull. Jag älskar skidan och derlek som denna.

— Nåväl, skulle ni finna det besynnerligt, att jag har samma smak som ni?

— Ja, det må jag veta, som får sitta ondt för det, tänkte Johannan.

— Det var i sanning öfverraskande att höra. En ung dam påglädd alskad lugn, solskin, blommor... hvad vet jag allt? Men storm och regn och mörker, min fröken... Måhända samklinga vi i mycket annat, om vi en gång få tillfälle att närmare utbyta våra känslor.

— Ätminstone afundas jag er nöjet att göra er lustfärd till häst. Gif mig en gångare, och jag skall springa i kapp med er genom mörkret...

— Ni är i afton ovanligt stämd, min fröken. Men så mycket ni försäkrar er ålska denna väderlek, är jag dock allt för belevad kavaljer att vilja samtalande uppehålla eder under en himmel, så gifnild på skurar. Jag anbefaller mig åt er ynnes och säger er god natt!

Drake bugade i sadeln och fortsatte sin rid.

— Att jag vore fri! tänkte han; och skakade sina axlar, som om han velat befria dem från ett tyngande oke; — mitt öde skulle då förknippas med denna flickas, hvars bild nu länge stått i medelpunkten af den framtida, kring hvilken storhet, makt och rikedom bildade ramen. Hon är skön, stormande och beslutsam; hon skulle icke frukta att se en droppe blod, icke bäfva för en orkan, hon skulle följa den man, hon älskade, till tronens eller stupstocken; hon är lika ägnad att vara en korsars som en konungens brud. Och med henne till maka vore jag förvisad om att skörda frukterna af hennes fars politiska strifvanden.

Men hvarför skulle hon ej bli min? Underpanten på min förening med Agnes är af ödet återtaget. Endast lagen sammankedjar oss, och skulle ej denna kedja kunna slitas?

Dessa och dylika tankar sysselsatte honom, under det han återvände till Sjövik. Då han red in genom port-hvalfvet, börde han den gamle portvakten i sin kammar med af ålder darrande röst sjunga:

O, må vi beställa i tid om vårt hus,
Förn dödslockan öfver oss skall,
Och Herren till domen oss kallar.

Det var samma psalm, som Drake nyss hört. Han spratt till och mumlade:

— Skulle det vara ett olyckligt förbud?... Bah! Vidskepselse!

Dagen efter Hedvigs död skref Vanloo till Sigurd, att han en obeständigt tid komme att uppehålla sig på sitt jaktbuss i grannskapet af Sjövik och befallde honom infinna sig där, så snart han hade att inmälla någon underrättelse af vikt, som ej kunde meddelas skriftligen.

Vanloo ville ej lämna Agnes ensam i hennes sorg; hon behöfde en tröstande vän vid sin sida. Han infann sig dagligen hos henne, och deras umgänge stordes sällan af herr Gustafs närvaro.

(Forts.)

VIRKE,

RAMAR. DÖRRAR. PACKLADOR.

Afven alla slags ved till salu.

Rat Portage Lumber Co.,

NORWOOD, ——— MAN.

Imperial Bank of Canada

Kapital (inbetaldt) \$5,000,000. Reservkapital \$5,000,000.
Gällande intresse betalas å deponitioner.
SPARBANKSAFDELNINGEN REKOMMENDERAS.
Växlar dragas på alla platser i Sverige, Norge och Danmark och äro betalbara i kronor.
HUFVUDKONTOR. Hörnet af MAIN St. och BANNATYNE Ave.
N. G. Leslie, Manager.
NORTH END Filial: Hörn af Selkirk och Main St.
W. A. Hebblewhite, Manager.

Friska, Lyckliga Barn

och Fullväxta finnas i de hem, hvarest

DR. PETER'S KURIKO

är husmedicinen. Den afskaffer alla oronheter från systemet och alstrar nytt, rikt, rött blod och bygger solida ben och starka muskler. Tillfreds af helsogifvande rötter och örter är den särskild lämplig för barn och personer med svaga konstitutioner. I bruk öfver ett hundra år, är den ej längre ett experiment. I ölikhet med andra mediciner kan den icke erottas å apoteken, utan tillhandahållas allmänheten direkt af de ende tillverkarna och egarne. Adressera

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.,

19-25 So. Hayes Ave., CHICAGO, ILL.

Vi sälja bästa sortens WALL PLASTER

Sacket plaster board och Empire märkena af Wood Fiber & Cement WALL PLASTER

Manitoba Gypsum Co. Limited.

KONTOR OCH FABRIK WINNIPEG, - MAN.